

Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. νησ., 58. 4) Κρύφιος, οἰκεῖος Κύπρ. 5) Θαρραλέος, γενναῖος Εὐβ. (Στρόπον.) Καππ. (Φάρασ.) Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ.: Γκαρδιακά σῶ'λλιά 'ς τὸν τόπον σὶ κρατοῦνι Στρόπον. 'Ιένας γρόθους εἶνι, ἀλλὰ εἶνι γκαρδιακὸς αὐτόθ. Πολλὰ καρδᾶκὸν κύρ' εἶς (ἔχεις πολὺ θαρραλέον πατέρα) Τραπ. Καρδεκὸ φθᾶχι (γενναῖο παλληκᾶρι) Φάρασ. || ᾠδ. Ἰσμ.

Γιὰ τὴ βατρίδα βιστικὸς καὶ καρδιακὸς στρατιώτης Κρήτ.

'Η σημ. καὶ παρὰ Γερμ. (ἐν λ. *animos*). Συνών. γκαρδιατιλίτης, ψυχωμένος.

γκαρδιακούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Μανιάκ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γκαρδιακὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦλης.

Θωπευτ., ὁ λίαν προσφιλής: Αἰνιγμ. Ἀπὸ ἀδερφοῦλες γκαρδιακούλες δὲ γλέπονται μοναχὲς τους, ν' ἀγκαλιαστοῦν, νὰ φιληθοῦν, δὲν πονεοῦνται αὐτὲς ποτέ τους (οἱ ὀφθαλμοί).

γκαρδιατιλίτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πιάν.)

'Εκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπίθ. γκαρδιατιλῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης, κατὰ τινα ἀναλογίαν.

Θαρραλέος. Συνών. γκαρδιακός.

γκαρδιεύομαι ἐνιαχ. γαρδιεύομαι Ζάκ. Κεφαλλ. γκαρδεύομαι Στερελλ. (Ἀχυρ.)

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γκαρδιός.

1) Αἰσθάνομαι ἐγκάρδιον ἀγάπην διὰ τινα Ζάκ. Κεφαλλ.: 'Η δεῖνα δὲν γαρδιεύτηκε αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο, ἀλλὰ τὸν παρθεύτηκε γιὰ νὰ ξελασπώσει ἀπὸ τὴ φτώχεια. Κεφαλλ. Τὸ λοιπὸν τόσο τότε γαρδιεύτηκε ἡ βασιλοπούλα, ποὺ πιάνει καὶ κάνει ἕνα χορὸ γιὰ δαύτονε (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. 2) Βασκαίνω, ἐξασκῶ ἐπὶ τινος ἐπιβλαβῆ ἐπίδρασιν ἐκ θαυμασμοῦ ἢ φθόνου Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μ' γκαρδεύ'κι τοῦ βόιδ' οὐ κιαρατᾶς κὶ θὰ ψουφήσ' ἀπόφι. Κάποιους γκαρδεύ'κι τοὺ πιδί μ' κ' ἐπισι μὶ τοὺ κιφᾶλ' (ἐπισι μὶ τοὺ κιφᾶλ' = ἡσθένησε βαρέως). Συνών. βασκαίνω, βασκαρίζω, ματρίζω, φταρμίζω.

γκαρδίζω ἐνιαχ. γαρδίζω Καστ. Κρήτ. (Σέλιν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός.

Διὰ τοῦ γκαρδίου στερεώνω τὸν στήμονα ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἀντίου καὶ τὸ παννὶ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ἐνθ' ἄν.: Βάζομε τὸ γάρδι γιὰ νὰ γαρδίσουμε τὸ γνέμα Καστ. Ἀντίθ. ξεγκαρδίζω.

γκαρδιόβεργα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλειτορ.) γκαρδιόβιργα Θεσσ. (Μυρόφυλλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) γκαρδὸβιργα Στερελλ. (Λεπεν.) καρδὸβιργα Στερελλ. (Καλοσκοπ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός.

Λεπτὴ κυλινδρική ράβδος καλαμίνη, ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ τιθεμένη ἐντὸς ἐπιμήκους γλυφῆς τοῦ προσθίου ἢ ὀπισθίου ἀντίου τοῦ ὕφαντικου ἀργαλειοῦ πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὕφαντομένου παννίου καὶ τοῦ στήμονος περὶ τῶν δύο ἀντίων ἐνθ' ἄν.: "Ἀμα δέσσουμε οὐλές τις κλωνές, περνᾶμε μέσα στ' αὐλάκι τοῦ ἀντιοῦ μιὰ βέργα, τὴ γκαρδιόβεργα, κ' ἔτσι σφίγγει τὸ ρέμα 'ς τ' ἀντὶ Πελοπν. (Κλειτορ.) Συνών. ἀναγκάρδι,

ἀντιγκάρδι, βέργα Α5, γκαρδιόκαλε, γκαρδιόξυλο, γκαρδιόπιττα 2, γκαρδιός Β1, γκαρδιότρα, γκαρδιοῦλα, κάρδος, σαγίττα, σωμακαρδάτσι, τσίττα.

γκαρδιόκαλε τό, Τσακων. γκαρδιοκόκαλε Τσακων. (Πραστ.) Πληθ. γκαρδιόκαβα Τσακων.

'Εκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. κάλι. 'Ο τύπ. γκαρδιοκόκαλε ἐκ παρετυμ. ἀπὸ τὸ κόκαλο. Βλ. Θ. Κωστάκ. εἰς Πελοποννησιακά 5 (1962), 257.

Γκαρδιόβεργα, τὸ ὅπ. βλ.

γκαρδιόξυλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) κ.ά.

'Εκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Γκαρδιόβεργα, τὸ ὅπ. βλ.

γκαρδιόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γαρδόπιττα Κρήτ. (Σέλιν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. γκαρδιός, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἐπίθ. γκαρδιός, καὶ τοῦ οὐσ. πίττα, κατ' ἀντίστροφον τάξιν συντελεσθέντων ἀντὶ τοῦ πιττόγκαρδιός.

1) Ξύλον κυλινδρικόν, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνοίγουν φύλλον ζύμης. Συνών. πιττόβεργα, πιττόκαλη, πιττόξυλο, πλάστης. 2) Κατὰ πληθ., κάλαμοι χρησιμεύοντες εἰς τὸν ὕφαντικὸν ἱστὸν διὰ τὴν συγκράτησιν τοῦ πρὸς ὕφανσιν στήμονος. Συνών. βλ. εἰς λ. γκαρδιόβεργα.

γκάρδιος ὁ (Ι), πολλαχ. ἐγκάρδιος Ἀμοργ. Σῦρ. γάρδιος Ἀμοργ. Κρήτ. (Ἀνατολ. Ἀρχάν. Βιάνν. Μονοφάτσ. Νεάπ. Ρέθυμν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀρεόπ. Κορών. Λεῦκτρ.) κάρδιος Κρήτ. (Βιάνν.) κάργιος Πελοπν. (Δημητσάν.) γκάρδης Πελοπν. (Ὀλυμπ.) γάρδης Καστ. Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) γάρδ'ς Λευκ. κάρδης Κρήτ. (Σέλιν.) κάρδας Κρήτ. (Μυλοπότ.) κάρδους Στερελλ. (Ἀράχ. Λεπεν.) ἐγκαρδος Ἰος Κίμωλος Σίκιν. Σίφν. Φολέγ. ἔγαρδος Κύθν. Οὐδ. γκάρδιο Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ. γάρδιον Θήρ. Κρήτ. (Ἀνώγ.) Πελοπ. (Μάν.) ἐγκάρδι Αἰγιν. Πελοπν. (Βυτίν.) ἐγάρδι Ἀντικύθ. Κρήτ. γκάρδι Λεξ. Βλαστ. 315 γάρδι Καστ. Πάρ. γάρδ' Λέσβ. γάρ' Λέσβ. κάρ' Λέσβ. γιάρδι Ἰθάκ. ἀγκάρδι Σίκιν. ἀγκάρδι Χίος (Μεστ. κ.ά.) ἀγάρ' Θάσ. Λέσβ. Πληθ. γάρδια Πάρ. ἔγαρδα Ἰμβρ.

'Εκ τοῦ Ἰταλ. οὐσ. *cardine* = ὁ στροφέας, ὁ μεντεσές, ὁ ρεζές. Ἀμφίβολη ἢ ἔτυμολ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ἑλλην. ἐγκάρδιος.

1) Λεπτὴ κυλινδρική ράβδος καλαμίνη, ξυλίνη ἢ σιδηρᾶ τιθεμένη ἐντὸς ἐπιμήκους ἐγκοπῆς τοῦ προσθίου ἢ ὀπισθίου ἀντίου τοῦ ὕφαντικου ἀργαλειοῦ πρὸς συγκράτησιν τοῦ ὕφαντομένου παννίου καὶ τοῦ στήμονος περὶ τῶν δύο ἀντίων Ἀμοργ. Ἀντικύθ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Θάσ. Θήρ. Καστ. Κίμωλ. Κρήτ. (Ἀνώγ. Ἀνατολ. Ἀρχάν. Βιάνν. Σέλιν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Λέσβ. Λευκ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀναβρ. Ἀρκαδ. Βερεστ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορών. Λεῦκτρ. Μάν. Μεσσην. Οἶν. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. Παλαιοχ. Πιάν. Σκορτσιν. Χατζ.) Σίκιν. Σίφν. Στερελλ. (Ἀράχ. Λεπεν.) Σῦρ. Φολέγ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 315. Δημητρ.: Ἐπετάχτη ὁ γκάρδης ἀπὸ τ' αὐλάκι κ' ἐξετυλίχτη τὸ παννὶ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἐπεσε ὁ κάρδος, φέρ' τε τὸ στισοῖν νὰ κρεμάσωμε τὸ παννὶ Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἦπεσεν ὁ γάρδιος



Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Σ τὸ ἀδί ἀπλώνουμε τὸ νῆμα καὶ τὸ στερεώνουμε μὲ τὸ γάρδιο Πελοπν. (Μάν.) "Επες' ὁ γκάρδιος 'πὸ τὸ πισάδι Πελοπν. (Παιδεμέν.) Μώρ' γιὰ σταμάτα νὰ πέση ὁ γκάρδιος νὰ ἰδοῦμε τί παιδί θὰ κἀνῃ ἢ νυφαργιά μας Πελοπν. (Βερεστ.) Τὸ ἀδί ἔχει μέσα μιὰ χαραμάδα καὶ βαίνει ὁ ἔγαρδος Κύθν. || Ἄσμ.

Τώρα ποὺ βγήκε ὁ ἔγκαρδος κ' ἡ τελευταία κούτσα, χορεύει κ' ἡ γυναῖκα μου μὲ τὰ παλιά παπούτσια (μετὰ τὸ τέλος τῶν διασκεδάσεων τῶν Ἀπόκρεων) Σίφν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ κ α ρ δ ι ὁ β ε ρ γ α. β) Συνεκδ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ ἀντίου ἐγκοπή εἰς τὴν ὁποῖαν τοποθετεῖται ὁ «γκάρδιος» Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ α 2. 2) Λεπτοὶ καὶ μακροὶ κάλαμοι διερχόμενοι διὰ τῶν ὑφαινομένων νημάτων, περὶ τοὺς ὁποίους στρέφονται τὰ «καλαμοκάννια» Κρήτ. (Βιάνν. Νεάπ. Ρέθυμν. κ.ά.) Πελοπν. (Βυτίν.) 3) Ὁ σιδηροῦς ἄξων τῆς σαγίττας περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται τὸ «μασούρι» Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. σ α ἰ τ τ ὁ β ε ρ γ α. 4) Μέρος τοῦ ξαντικοῦ τόξου, ἡτοι ξύλον διατεῖνον ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ τόξου μέχρι τῆς χορδῆς Χίος (Μεστ. κ.ά.) Συνών. ἀ ν τ ι β ε ρ γ ι, ἀ ν τ ι δ ὁ ξ α ρ ο, ἀ ν τ ι κ ὁ ρ δ ι. 5) Ἐνα ἀπὸ τὰ μέρη τῆς ξυλίνης κλειδαριᾶς Πάρ. Σίκιν. Τήν.

γκαρδιούλα ἡ, ἐνιαχ. καρδιούλα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ κ α ρ δ ι ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ὑ λ α.

Γ κ α ρ δ ι ο ς B1, τὸ ὅπ. βλ.

γκάρδιωμα τό, Πελοπν. (Βαλτεσιν. Μεσσην.) γάρδιωμα Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) ἐγκαρδίωμα Λεξ. Βάινγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω (II). Πβ. τύπ. ἐ γ κ α ρ δ ι ω μ α παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἐνθεσις τοῦ «γκάρδιου» εἰς τὴν αὔλακα τοῦ ἀντίου ἐνθ' ἄν.: "Ερημο γάρδιωμά 'ναι, τὸ γάρδιωμα ποὺ τοῦ κἀνεις Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ ὁ ς. 2) Ἡ ἐγκοπή εἰς τὴν ὁποῖαν τοποθετεῖται ὁ «γκάρδιος» Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. γ κ α ρ δ ι ο ς B1β.

γκαρδιωμὸς ὁ, ἐνιαχ. γαρδιωμὸς Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω (I).

Γ κ α ρ δ ι ω μ α I, τὸ ὅπ. βλ.: 'Σ τὸ γαρδιωμὸ ποὺ τὸ γάρδιωσά 'ρθες. Συνών. γ κ α ρ δ ι ω μ α.

γκαρδιώνω (I) ἐγκαρδιώνω λόγ. σύνθηθ. γκαρδιώνω Εὔβ. Ἡπ. Ἴων. (Κρήν.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Ξηροκ.) γαρδιώνω Θήρ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Μέγαρ. γκαρδιώνου Εὔβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Δομοκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.) γαρδιώνου Σάμ. γκαρδιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γκαρτιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) νγαρδιών-νω Ρόδ. γκαρδιούκου Τσακων. Μέσ. γκαρδιώνομαι Ἴων. (Κρήν. κ.ά.) Πελοπν. (Ξηροκ.) γαρδιώνομαι Θήρ. Κρήτ. Μέγαρ. γκαρδιώνουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαρδιώνουμι Σάμ. γκαρτιών-νουμι Λυκ. (Λιβύσσ.) γκαρδιονκούμενε Τσακων. καρδιώνομαι Θράκ. (Καλλικράτ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω. Οἱ τύπ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω, ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ο μ α ι, ἐ γ κ α ρ δ ι ω μ ἔ ν ο ς καὶ εἰς Σομ. Ὁ τύπ. γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω καὶ Ὑστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ, εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω.

A) Ἐνεργ. 1) Μετβ., ἐνθαρρύνω, ἐμψυχώνω κάποιον

Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Ἴων. (Κρήν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Ξηροκ.) Ρόδ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.): Μὲ γκάρδιωσε Ἀρκαδ. Γκαρδιώνου τὰ σκ'λλιά (τὰ παρορμῶ ἐναντίον τινός) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πῆς του, μουρὲ πιδί μ', κὶ μὲ γκάρδιουσις νιὰ ψίχα (νιὰ ψίχα = ὀλίγον) Στερελλ. ('Αχυρ.) Μ' ἔκαμς νὰ γκαρδιώνου μ' αὐτὰ π' μου 'πὶς αὐτόθ. Εἶχα φουβηθῇ πουλύ, ἀλλὰ οὐ Γιάβ'ς μὲ γάρδιουσι Σάμ. Ἡ σημ. καὶ Ὑστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω. «Ὁ Θεὸς ὁ δυνατὸς νὰ σᾶς ἐγκαρδιώσῃ» 2) Λυπῶ, προσβάλλω κατάκαρδα διὰ λόγων ἢ ἔργων Λυκ. (Λιβύσσ.): Μ' ἡγκάρτιωσις κὶ βαρυνκάρτιασιν ἡ καρτιά μου. Νὰ τῆμ ποὺ μιὰν γκουβένταν νὰ τῆγ γκαρτιώσου. 3) Ἀμτβ., ἐγκαρδιώνομαι, ἐμψυχώνομαι Εὔβ. Θεσσ. (Δομοκ.) Θήρ. Στερελλ. ('Αχυρ.) β) Ἐνδυναμώνομαι σωματικῶς Τσακων.: Δί 'νι γκαριὰ κζίσα νὰ γκαρδιούῃ, γιατί' ὁ θὰ μπορέρε νὰ καμέρε σάτσι (δὸς του κανένα κριθάρι νὰ δυναμώσῃ, γιατί δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ σπείρης ἐφέτος, ἐνν. μὲ τὸ ζῶν ἀδύνατον).

B) Μέσ. 1) Ἐμψυχώνομαι, ἀποκτῶ θάρρος, τόλμην, γενναιότητα Θήρ. Ἴων. (Κρήν.) Πελοπν. (Ξηροκ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκαρδιουθήκαν οἱ θ'κοί μας, ἅμα εἶδαν τ' βονήθεια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετὰ πολὺ φόβο κὶ εὐτὸς ἡγκαρδιώθηκε κ' ἡπῆε κοντὰ Ἴων. (Κρήν.) 'Σ τὴν ἀρχὴ ἀπ' ἅκ'σα τοῦ βρόδου, μ' ἔπιασι τριμούλα. Γαρδιώθ'κα ὁμους! Σάμ. Ἡ σημ. καὶ Ὑστεροβυζαντ. Βλ. Λεξ. Ε. Κριαρᾶ εἰς λ. ἐ γ κ α ρ δ ι ὶ ω ν ω «εἰς ἐμένα περισσὰ ἐρχεται τοῦτο (ἐνν. τὸ ὄνομα) πάντα, ὅταν ἐγκαρδιώνομαι» Σοφικν., Κωμωδ. Ricchi 219. 2) Αἰσθάνομαι μεγάλην ἀγάπην διὰ κάποιον, διὰ κάτι Α. Κρήτ. Θράκ. (Καλλικράτ.) Στερελλ. ('Αχυρ.): Ὡστο νὰ τότε 'δῶ τὸν ἄθρωπο κειονέ, τὸν γαρδιώθηκα Α.Κρήτ. Μόλις τὸν εἶδε, τὸν καρδιώθηκε Θράκ. (Καλλικράτ.) Ἰγὼ δὲ γκαρδιώνουμι εὐκόλα τὰ πράματα (δὲν βλέπω τὰ ζῶα με «καλὸ μάτι» καὶ τὰ βασκαίνω) Στερελλ. ('Αχυρ.) β) Ἀπροσ., γίνομαι προσφιλες Μέγαρ.: Μοῦ ἀρέσει πολὺ, μοῦ γαρδιώθη τσεῖνος ὁ ἄθρωπος. γ) Σκέπτομαι κάτι ἐντόνως, προαισθάνομαι Κρήτ. (Σητ. κ.ά.): "Ο,τι νὰ γαρδιωθῶ 'να βρᾶμα, ἀβόλετό 'ναι νὰ μὴ βγῇ Α. Κρήτ. Ἐγαρδιώθηκά το 'γὼ πὼς ἤθελα πάει νὰ μὲ βλέξῃ αὐτόθ. Γροικῶ τὸ νοῦ μου καὶ γυρίζει κουλουμούρια καὶ τὸ γαρδιώνομαι πὼς ἡ γι ἄθρωπιὰ ἐχάθηκε ἀπὸ τὸ γόσμο Δ. Κρήτ. Θωρεῖ τον ἡ κερά don καὶ γαρδιώνεται πὼς ποθὲς 'ς τὴ στράτα ἐξεζώστηκε (ποθὲς = κάπου) αὐτόθ. Μὴ τὸ γαρδιώνεσαι, κὶ ὀγλήγορα θὰ περάσῃ Σητ. Ἀμα θὰ τὸ γαρδιωθῶ ἓνα βρᾶμα, πρέπει νὰ τὸ πῶ γιὰ νὰ ξεσκάσω αὐτόθ.

Μετοχ. 1) Ἐμψυχωμένος, θαρραλέος Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γκαρδιονμέβ' γυναῖκα πῆρις! Τί γκαρδιονμένον πιδί ἔεις! Εἶμι γκαρδιονμένους τώρα ἀπ' τὰ πιδιά μ'. 2) Ἐνδυναμωμένος σωματικῶς Τσακων.: Εἶνι γκαρδιουτοὶ σάτσι οἱ βάρνοι (εἶναι δυναμωμένα ἐφέτος τὰ ἀρνιά).

γκαρδιώνω (II) Εὔβ. (Κάρυστ.) γαρδιώνω Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Αναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιох. Πλάτσ.) γκαρδιώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) καρδιώνω Κρήτ. (Βιάνν.) Σκῦρ. καρδιώνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ κ α ρ δ ι ο ς.

1) Εἰσάγω τὸν γ κ α ρ δ ι ο εἰς τὴν ἐγκοπὴν τοῦ ἀντίου πρὸς σύσφιγξιν τοῦ ὑφαινομένου ὑφάσματος Α. Κρήτ. Εὔβ. (Κάρυστ.) Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. ('Αναβρ. Λεῦκτρ. Παλαιох. Πλάτσ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Καλοσκοποπ. Λεπεν.):